

[N. P. Nielsen.]

ikke, hvordan dette Beløb skulde skaffes. Det vilde dog være rimeligt, at man fik at vide, hvordan Staten under de nuværende Forhold skulde skaffe disse 25 Mill. Kr. Og der er endda Mulighed for, at dette Beløb kan blive betydeligt større. Den Maade, hvorpaa Kommunerne hidtil har faaet Lov til at beregne de Tilskud, de har faaet, brydes ved dette Lovforslag, og den Omstændighed kunde give Anledning til, at Kommunerne maa søge Erstatning for deres Tab; de har faaet Tilsagn af Ministeren, og naar de nu bliver skuffet og ikke kan gaa ud fra de Beregninger, de har opstillet, maa de have en vis Ret til Erstatning — og den maa vel ogsaa udredes af Staten.

Mit Parti kan ikke gaa ind paa en Forhandling om dette Lovforslag, vi maa afvise det som uantageligt og henstille, at den gældende Lov maa virke i Fred, idet Kommunerne saa efterhaanden vil forstaa — mange af dem, der faar Hjælp gennem Loven, har erkendt det —, at Loven vil virke til Gavn for Kommunernes Vejarbejder og i høj Grad medvirke til at forøge Beskæftigelsesgraden i vort Folk.

Ulrich: Den Modstand, der fra Regeringspartiernes Side er rejst mod dette Lovforslag, forstaaer jeg ikke rigtigt, den hviler i alle Tilfælde paa et overordentlig løst Grundlag. Thi det turde dog være ret og rimeligt, at man i Tider som dem, vi nu befinder os i, forsøger paa at fordele de Motorafgifter, der indkommer ved Motorafgiftsloven, saa ligeligt og retfærdigt mellem de forskellige Kommuner, saavel Amts- som Sognekommuner, som det er muligt. Den højtærede Minister og Regeringspartierne maa dog erkende, at gennem den nugældende Lov, som stiller meget betydelige Midler til Disposition til Vejfonden til særlige Vejarbejder, faar enkelte Amter og enkelte Kommuner en Særfordel fremfor andre Kommuner. Det forekommer mig derfor rimeligt, om man lod denne Lov træde ud af Kraft, om ikke fuldstændigt saa dog foreløbig, og saa fordelte Midlerne ligeligt efter de Fordelingsregler, der nu en Gang er stillet op i Loven. Jeg tror i og for sig ogsaa, at den højtærede Minister vilde give mig Ret i denne Betragtning, hvis han kunde se bort fra den Kæphest, som saavel hans Parti som det radikale Parti gennem en Aarrække har redet.

Jeg tror, man lægger noget mere ind i denne Lovs Rækkevidde, end der i Virkeligheden ligger, jeg tror, man foregøbler sig meget mere Beskæftigelse ved Hjælp af

denne Lov, end den vil kunne skaffe. Jeg vil mene, at der bliver lige saa megen Beskæftigelse paa vore Veje uden denne Vejfonds Medvirken som med dens Medvirken. Jeg stiller mig i alt Fald meget tvivlende overfor, om alle de forskellige Tilskud af Vejfonden, som Ministeren har givet Tilsagn om, vil komme til at træde i Kraft, fordi Kommunerne ganske simpelt ikke vil kunne skaffe de Penge til Veje, som Ministeren har stillet som Betingelse for, at de overhovedet kan faa Del i Vejfonden. Og dersom disse Penge ikke skaffes til Veje, er det dog givet, at Arbejde ikke bliver sat i Gang, og saa kommer Vejfondens Midler, som Ministeren har til Raadighed paa dette Omraade, ikke til Anvendelse, kommer til at hvile, og derfor vil den Arbejdsmængde, der bliver udført, blive mindre, end hvis disse Midler blev fordelt efter de almindelige Regler til saavel Amts-, Sogne- som Bykommuner.

Jeg tror derfor, at Regeringspartierne hellere skulde gaa ind i en Overvejelse af dette Spørgsmaal, vi plejer jo paa dette Omraade at kunne føre en fuldstændig saglig Forhandling uden noget politisk Tilsnit; jeg for mit Vedkommende tror, at det i et Udvalg vil være muligt at komme til en saadan Forstaaelse. Partierne imellem, at man i Øjeblikket i denne Krisetid kunde faa Loven ført ud i Livet paa en anden Maade end nu og paa en for Kommunerne, og derigennem for Samfundet og Befolkningen, mere tilfredsstillende Maade.

Det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, syntes, at vi skulde lade den Lov, som vi fik vedtaget i Fjor, arbejde i Fred og Ro, og saa se paa Resultaterne og derigennem høste Erfaringer. Under almindelige Forhold vilde jeg ikke have noget imod, at man lod en Lov, som var vedtaget, virke en vis Tid, inden man ændrede den; men det ærede Medlem kan jo ikke være uvidende om, at den Krise, vi i Øjeblikket er inde i, er af en ganske anden Art, end man, da vi vedtog Loven i 1931, kunde forudse. Jeg tror derfor, at man ogsaa fra Regeringspartiernes Side vilde gøre klogt i at gaa ind i en ganske rolig saglig Behandling af dette Spørgsmaal.

Selv om den højtærede Minister har følt sig lidt irriteret over det foreliggende Lovforslags Vedtagelse i Landstinget, synes jeg, han maatte kunne se bort herfra og gaa ind i et virkeligt Forsøg paa at skabe noget bedre end den Lov, vi vedtog i Fjor. Jeg tror, dette er muligt, og vil gerne tilsige mit Partis Medvirken til, at dette kunde ske. Vi holder ikke fuldt og fast paa, at